

1. Puterea ascunsă a sufletului

„Negustorii pământului o plâng și o jelesc, pentru că nimeni nu le mai cumpără marfa: marfă de aur, de argint, de pietre scumpe, de mărgăritare... nici boii, nici oile, nici caii, nici căruțele, nici robii (gr. *trupurile*), nici sufletele oamenilor“
(Apocalipsa 18:11-13).

Vă rog să rețineți că în acest pasaj lista mărfurilor începe cu aur și argint și sfârșește cu sufletele oamenilor. Aurul și argintul, caii și căruțele, toate sunt mărfuri naturale care pot fi vândute. Chiar și robii pot fi vânduți sau schimbați — lucru concretizat în comerțul cu *trupuri* umane. Dar, mai mult, se practică un schimb al *sufletelor* oamenilor, considerate mărfuri.

„De aceea este scris: «Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu». Ultimul Adam a fost făcut un duh dătător de viață. Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este natural; ce este duhovnicesc vine pe urmă“
(1 Corinteni 15:45-46, ASV).

„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu“
(Genesa 2: 7).

În decursul ultimilor doi ani am simțit puternic nevoia de a transmite un mesaj ca cel de acum. Va fi un mesaj atât complex, cât și profund. Nu va fi ușor nici de transmis, nici pentru cititori să înțeleagă. De aceea n-am inclus acest mesaj în cea de-a treia parte

a *Omului spiritual**. Cu toate acestea, știam că trebuie să-l transmit, mai ales după ce am citit numeroase cărți și reviste și am venit în contact, într-o anumită măsură, cu oamenii acestei lumi. Mi-am dat seama cât de prețios este adevărul pe care avem privilegiul să-l cunoaștem. Având în vedere starea și tendința Adunării din zilele noastre, la fel ca și ale lumii, suntem siliți să împărtășim ceea ce ni s-a dat. Altfel, vom pune lumina sub obroc.

Ceea ce voi menționa în acest mesaj privește lupta spirituală și legătura ei cu sfârșitul acestui veac. Pentru aceia care nu au citit *Omul spiritual*, voi aborda pe scurt cele trei părți: duh, suflet, trup.

Treimea: duh, suflet și trup

„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului“ (Genesa 2:7). Aceasta se referă la trupul omului. „I-a suflat în nări suflare de viață“. Aceasta arată felul în care Dumnezeu i-a dat duh omului; este vorba despre duhul lui Adam. Deci, trupul omului a fost făcut din țărâna pământului, iar duhul i-a fost dat de Dumnezeu. „Și omul s-a făcut astfel un suflet viu“. După ce suflarea de viață i-a intrat în nări, omul a devenit un suflet viu. Duhul, sufletul și trupul sunt trei entități diferite. „Fie ca duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi...“ (1 Tesaloniceni 5:23). Duhul este dat de Dumnezeu; sufletul este un suflet viu, iar trupul este creat de Dumnezeu.

De obicei, prin suflet înțelegem personalitatea omului. Când duhul și trupul s-au unit, omul a devenit un suflet viu. Ceea ce este caracteristic îngerilor este duhul, iar animalelor inferioare, cum sunt fiarele, este trupul. Noi, oamenii, avem atât duh, cât și trup; dar ceea ce ne caracterizează nu este nici duhul, nici trupul, ci sufletul. Noi avem un suflet viu. Pornind de la aceasta, Biblia numește omul

*Watchman Nee, *The Spiritual Man*, apărut în 3 volume la Christian Fellowship Publishers, New York, 1968.

suflet. De exemplu, când Iacov a coborât în Egipt cu familia sa, Scriptura ne spune că „toate sufletele din familia lui Iacov, care au venit în Egipt, erau în număr de șaptezeci“ (Genesa 46:27). Sau, aceia care au primit în ziua de Rusalii cuvintele lui Petru au fost botezați „și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete“ (Fapte 2:41). Așadar, sufletul simbolizează personalitatea noastră, ceea ce ne face diferiți ca oameni.

Care sunt diferitele funcțiuni ale duhului, sufletului și trupului? Ele au fost deja lămurite în prima parte a *Omului spiritual*.

Am fost foarte bucuros să găsesc într-o zi pe o etajeră cu cărți un volum din scrierile lui Andrew Murray în ale cărui note explicative se oferea o explicație aproape similară cu interpretarea noastră privind duhul, sufletul și trupul. Ceea ce urmează este un citat din una dintre aceste note:

„În istoria creării omului citim, «Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului» — în acest fel a fost creat trupul — «și i-a suflat în nări suflare» (sau duh) «de viață»: astfel duhul lui a venit de la Dumnezeu; «și omul a devenit *un suflet viu*». Duhul, aducând trupul la viață, a făcut omul un suflet viu, o persoană vie cu conștiință de sine. Sufletul a fost locul de întâlnire, punctul de legătură între trup și duh. Prin *trup*, omul, sufletul viu, era legat de lumea exterioară; o putea influența sau putea fi influențat de aceasta. Prin *duh* el era legat de lumea spirituală și de Duhul lui Dumnezeu, de unde își avea originea; putea fi vasul și slujitorul vieții și puterii Lui. Astfel, stând între două lumi, aparținând amândurora, *sufletul* avea puterea de autodeterminare, de a alege sau de a refuza obiectele de care era înconjurat și cu care era în legătură.

În alcătuirea acestor trei părți ale naturii umane, duhul, fiind unit cu Dumnezeu, avea poziția cea mai înaltă; trupul, fiind legat de ceea ce este perceptibil și carnal, avea poziția cea mai de jos; între acestea se afla sufletul, părtaș naturii celorlalte două, legătura care le unea și prin care puteau acționa unul asupra celuilalt. Ceea

ce sufletul trebuia să facă, în calitatea lui de putere centrală, era de a le menține într-o legătură corespunzătoare unul cu celălalt; să păstreze trupul — partea cea mai de jos — în supunere față de duh; el însuși să primească, prin duhul — partea cea mai de sus — de la Duhul lui Dumnezeu ceea ce are nevoie (*sic*) pentru desăvârșirea sa: și în felul acesta să transmită mai departe trupului ceea ce-l poate face pe acesta părtaș la desăvârșirea Duhului, devenind un trup duhovnicesc.“*

Ce este duhul? Duhul este acela care ne face conștienți de existența lui Dumnezeu și ne unește cu Dumnezeu. Ce este sufletul? El este acela care ne unește cu noi înșine și ne dă conștiința de sine. Ce este trupul? El este acela prin care suntem legați de lume. C.I. Scofield, în Biblia sa cu explicații, lămurește că duhul dă conștiința existenței lui Dumnezeu, sufletul dă conștiința de sine, iar trupul dă conștiința existenței lumii. Calul și boul nu au conștiința existenței lui Dumnezeu pentru că nu au duh. Ei sunt conștienți doar de existența lor. Trupul ne îngăduie să percepem lumea înconjurătoare — de exemplu, să vedem lucrurile din această lume, să simțim căldura sau frigul, și așa mai departe.

Tot ceea ce am arătat mai sus se referă la funcțiunile duhului, sufletului și trupului. Acum ajungem la cea mai importantă problemă de aici. Mulți văd această chestiune a duhului, sufletului și trupului ca fiind legată numai de viața spirituală; dar avem nevoie să înțelegem că aceasta este de o mare importanță pentru lucrarea și lupta spirituală. Noi suntem înclinați să ne apreciem ca fiind aproape egali cu Adam înainte de cădere. Considerăm că, din moment ce suntem ființe umane ca și el, nu este o deosebire prea mare între noi. Credem că ceea ce *noi* nu putem face, nici Adam nu putea. Dar nu vedem că sunt două lucruri aici: (a) pe de o parte, este adevărat că noi nu putem face ceea ce nici

*Andrew Murray, *The Spirit of Christ*, Fort Washington, Pa., Christian Literature Crusade, 1964. Nota C: The Place of the Indwelling, pp. 227-228.

Adam *nu* putea face; și, de asemenea, (b) că noi nu putem face ceea ce Adam *putea* face. Mă tem că nu înțelegem cât de capabil era Adam. Dacă cercetăm Biblia cu atenție, vom înțelege ce fel de om a fost într-adevăr Adam înainte de cădere.

Autoritatea și capacitatea fizică ale lui Adam

„Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: «Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ»“ (Genesa 1:27-28). Stăpâniți pământul, spune Dumnezeu.

Prieteni, v-ați gândit vreodată ce imens este pământul? Să presupunem că un stăpân îi cere robului său să administreze două case. El îi dă această însărcinare bazându-se pe capacitatea robului de a avea grijă de ele. Nici un rob nu poate să aibă în seama lui toate casele de pe o stradă anume, pentru că el nu poate face ceva ce depășește capacitatea lui. Un stăpân aspru poate pretinde slujitorului său să facă mai mult decât îi este datoria, dar niciodată nu-i va pretinde să facă ceva ce depășește capacitatea lui. I-ar fi cerut, oare, Dumnezeu lui Adam să facă ceva ce el nu era capabil să facă? Putem trage concluzia că, dacă Adam era capabil să stăpânească pământul, capacitatea sa era, cu siguranță, superioară celei pe care noi o posedăm astăzi. El avea putere, capacitate și pricepere. Toate aceste aptitudini le primise direct de la Creator.

Deși nu putem aprecia puterea lui Adam ca fiind de un *miliard* de ori mai mare decât a noastră, o putem totuși socoti, fără nici un risc, de un *milion* de ori mai mare. Altfel, n-ar fi fost în stare să îndeplinească ceea ce Dumnezeu îi poruncise. Cât despre noi, astăzi, dacă ni s-ar cere numai să măturăm o alee de trei ori pe zi, nu am mai fi în stare să ne îndreptăm spatele. Atunci cum am putea să stăpânim pământul? Adam nu numai că a stăpânit pământul, dar el a stăpânit și peste peștii mării, peste păsările cerului și peste

orice viețuitoare care se mișca pe pământ. A stăpâni nu înseamnă a sta fără să faci nimic. Este nevoie de capacitate de organizator și de muncă. Din aceasta trebuie să ne dăm seama de capacitatea superioară pe care o posedă Adam. Aceasta întrece cu mult starea noastră prezentă.

Credeți că acest punct de vedere este ceva nou? În realitate, aceasta este învățătura Bibliei. Înainte de cădere, Adam era așa de puternic, încât niciodată nu se simțea obosit după muncă. Numai după ce a căzut i-a spus Dumnezeu: „în sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea.“

Capacitatea intelectuală a lui Adam

„Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele“ (Genesa 2:19). Prieteni, nu este acesta un lucru minunat? Să presupunem că ai lua dicționarul și ai citi numele tuturor animalelor; n-ar trebui să mărturisești că nu poți să le recunoști și nici să le reții pe toate? Dar Adam a dat nume tuturor păsărilor și animalelor! Cât de inteligent trebuie să fi fost! Aceia dintre noi care nu au capacități intelectuale deosebite ar renunța, fără îndoială, curând să studieze zoologia din moment ce ne vedem incapabili să-i reținem toate amănunțele. Dar Adam nu *a memorat* aceste nume din zoologie; el a fost cel care le-a creat, pentru că el *a dat* nume tuturor viețuitoarelor. Vedem, așadar, cât de bogată și de desăvârșită era capacitatea intelectuală a lui Adam.

Puterea de conducere a lui Adam

„Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească“. După ce am văzut cum Adam stăpânea pământul, să stăruim un timp asupra lucrurilor pe

care Dumnezeu i le-a încredințat să le facă. Dumnezeu i-a poruncit să lucreze grădina Edenului. Acest lucru trebuia făcut în bună rânduială. Cât de mare era grădina? Genesa 2:10-14 menționează patru râuri; numele lor erau Pison, Ghihon, Hidekel și Eufrat. Puteți să vă imaginați acum cât era de mare grădina? Ce puternic trebuie să fi fost Adam ca să i se poată încredința lucrarea unui pământ înconjurat de patru râuri! Dar el nu trebuia numai să-l lucreze, ci să-l și păzească. Să păzească grădina ca dușmanul să nu pătrundă în ea. De aceea, puterea pe care a avut-o Adam atunci trebuie să fi fost imensă. Trebuie să fi fost un om cu o capacitate uluitoare. Toată puterea de care el dispunea era inerent legată de sufletul său viu. Noi socotim puterea lui Adam ca supranaturală și miraculoasă, dar, în ceea ce-l privește pe el, aceste aptitudini nu erau miraculoase, ci umane, nu erau supranaturale, ci naturale.

Și-a folosit Adam toată puterea de care dispunea în acea zi? Din studiul nostru din Genesa reiese că nu. Pentru că, la scurt timp după ce a fost creat de Dumnezeu și înainte de a fi apucat să-și folosească capacitatea de care dispunea, el a căzut.

Care a fost momeala pe care a folosit-o dușmanul pentru a o ademini pe Eva? Ce i-a promis dușmanul? Iată ce i-a spus: „În ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul“ (Genesa 3:5). „Veți fi ca Dumnezeu“ a fost promisiunea dușmanului. El i-a spus Evei că, în ciuda puterii pe care deja o posedea, mai era încă o mare prăpastie între ea și Dumnezeu, dar dacă ar mânca acel fruct, atunci ar avea autoritatea, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu. Și în acea zi Eva a fost amăgită și a căzut.

Puterea dată lui Adam de Dumnezeu

Dacă cercetăm lucrurile în felul acesta, nu o facem din curiozitate; dorim numai să cunoaștem ceea ce i-a dăruit Dumnezeu lui Adam. „Apoi Dumnezeu a zis: «Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră»“ (Genesa 1:26). Cuvintele „chip“ și „asemănare“ par să fie identice ca înțeles și de aceea pot să dea

impresia unei repetiții. Dar în limba ebraică cuvântul „chip“ nu indică asemănarea fizică ci, mai degrabă, similitudinea morală sau spirituală. Cineva a explicat aceasta prin: „schimbați asemenea“, cu alte cuvinte „a se conforma cu asemănarea cuiva“.

Dumnezeu l-a creat pe om în scopul ca acesta să fie schimbat după chipul Lui. Dumnezeu a vrut ca Adam să fie ca El. Cel rău a spus „veți fi ca Dumnezeu“. Dar intenția originară a lui Dumnezeu a fost ca Adam să poată fi transformat, așa încât să devină ca El.

Din aceasta putem deduce că, înainte de cădere, Adam avea în el puterea să devină ca Dumnezeu. El era înzestrat cu o putere ascunsă care-i dădea posibilitatea să devină asemenea lui Dumnezeu.

În exterior el era deja ca El, dar era predestinat de Dumnezeu să devină ca El și din punct de vedere moral (folosesc cuvântul „moral“ pentru a indica ce se află deasupra a ceea ce este material, nu doar ceea ce se referă la buna comportare a omului). Astfel, putem vedea ce pierdere mare a suferit omenirea prin cădere. Imensitatea pagubei întrece imaginația noastră.

Căderea omului

Adam era un suflet. Duhul și trupul îi erau legate de suflet. Această putere uimitoare pe care tocmai am menționat-o era prezentă în sufletul lui Adam. Cu alte cuvinte, sufletul viu, care este rezultatul unirii duhului cu trupul, posedă această putere supranaturală. La cădere însă, puterea care-l deosebește pe Adam de noi s-a pierdut. Acest lucru nu înseamnă că puterea aceasta nu mai există; el denotă că, deși această capacitate este încă în om, ea este „înghețată“ sau imobilizată. Conform cu Genesa 6, după cădere omul a devenit carne. Carnea i-a cuprins întreaga ființă și l-a subjugat. La început, omul a fost un suflet viu; acum, prin cădere, el a devenit carne. Sufletul său fusese rânduit să se afle sub controlul duhului; acum el este supus stăpânirii cărnii. De aceea Domnul a spus: „Duhul Meu nu va rămânea pururea în om, căci și omul nu este decât carne“ (Genesa 6:3, ASV). Când

Dumnezeu amintește aici de om, El îl numește carne, pentru că aceasta este acum omul în ochii Săi. Prin urmare, apare menționat în Biblie că „orice făptură (*carne* în ASV) își stricase calea pe pământ“ (Genesa 6:12); și iarăși, „Să nu se ungă cu el [untdelemnul pentru ungerea sfântă, care reprezintă Duhul Sfânt] trupul [*carnea*, în ASV] nici unui om“ (Exod 30:32); și mai departe, „pentru că din faptele Legii nici o carne nu va fi îndreptățită înaintea Lui“ (Romani 3:20, CLV).

De ce stăruiesc atât de mult asupra acestui lucru? În Apocalipsa sunt amintite 18 lucruri care vor avea loc în zilele din urmă. Am arătat chiar de la început cum sufletul omului va deveni o marfă în Babilon — care poate fi vândută și cumpărată. Dar de ce este sufletul omului tratat ca o marfă? Din pricină că Satan și unealta sa, Anticrist, doresc să folosească sufletul omenesc ca instrument al lucrărilor lor de la sfârșitul acestui veac. Când Adam a căzut în grădina Edenului, puterea lui a fost imobilizată. El nu a pierdut complet această putere, ci a fost ascunsă înlăuntru lui. El a devenit carne și carnea sa a îngădit această putere extraordinară dinlăuntru său. S-a succedat generație după generație, iar rezultatul a fost că această capacitate primară pe care a posedat-o Adam s-a transformat în urmașii săi într-o putere „ascunsă“. Ea nu este pierdută pentru om, ci este, pur și simplu, legată de carne.

Astăzi, în fiecare om care trăiește pe pământ, se găsește această putere adamică, deși este închisă în el și nu se poate manifesta liber. Deci, această putere se află în sufletul oricărui om, la fel cum a fost în sufletul lui Adam la început. Deoarece astăzi sufletul este închis de carne, această putere este, de asemenea, limitată de carne. Lucrarea diavolului în aceste zile este de a răscoli sufletul omului, ca să elibereze această putere dinlăuntru său (făcându-l să creadă că este putere spirituală). Motivul pentru care spun aceste lucruri este de a avertiza asupra legăturii aparte dintre sufletul omului și Satan în zilele din urmă.

Am văzut deja că Adam posedă o capacitate aparte, supranaturală. Deși ea ni se poate părea astăzi așa, în realitate, înzestrarea

lui Adam cu ea nu avea deloc ceva special sau supranatural. Înainte de cădere, Adam putea să-și folosească cu ușurință această capacitate, deoarece ea era disponibilă în sufletul său. Dar după cădere, această putere a fost închisă în trupul său. Înainte, trupul fusese un ajutor pentru sufletul puternic al lui Adam; acum sufletul căzuse și puterea i-a fost limitată de învelișul de carne. Satan încearcă să zdrobească acest înveliș de carne și să elibereze puterea ascunsă a sufletului, pentru a câștiga controlul asupra omului. Mulți nu înțeleg această strategie și se înșală acceptând lucrul acesta ca venind de la Dumnezeu.

Lucrurile văzute din punct de vedere religios

Însă lucrurile nu stau așa numai în creștinătate. Babilonienii, arabii, budiștii, taoiștii și hindușii, cu toții încearcă, fiecare în felul său, să elibereze puterea pe care Adam a lăsat-o moștenire sufletelor noastre. În orice religie, indiferent de mijloacele sau căile de instruire, dincolo de toate deosebirile aparente se află un principiu comun. Acest principiu comun urmărește învingerea învelișului de carne, așa încât puterea sufletului să fie eliberată de orice fel de sclavie, pentru a se manifesta liber. Unele lecții de inițiere din cadrul acestor religii sunt dirijate înspre distrugerea barierei ridicate de trup, altele spre unirea trupului cu sufletul, pe când altele urmăresc întărirea sufletului prin exerciții, făcându-l astfel în stare să învingă trupul. Oricare ar fi căile, principiul care se află în spatele lor este același. Este important să știm aceste lucruri pentru că altfel vom fi înșelați.

Nu știu cum ajung oamenii să-și dea seama de această extraordinară energie ascunsă în suflet, încătușată de carne, a cărei eliberare are drept urmare manifestarea unei puteri miraculoase, ajungând chiar la starea unui „buda“. Probabil că toți sunt înștiințați de diavol, de duhul rău. Felul în care ajung să-și dea seama poate fi diferit, totuși principiul de bază este același, și anume, folosirea anumitor mijloace care să elibereze puterea sufletului. Se poate ca ei să nu

folosească această terminologie pe care o folosim noi, și anume puterea sufletului; totuși, faptul este evident. De exemplu, în budism și taoism, și chiar în unele grupări din creștinism, tuturor le stă la îndemână puterea supranaturală pentru a face minuni precum vindecarea de boli și prevestirea viitorului.

Să luăm spre exemplu practicile ascetice și respirațiile din taoism sau chiar cea mai simplă formă a meditației abstracte; toate acestea se fac conform aceluiași principiu — de a subordona trupul sufletului, cu scopul eliberării puterii acestuia din urmă. Nu este de mirare că se întâmplă minuni pe care nu le putem respinge pur și simplu ca fiind superstiții. La origine budismul a fost ateist. Gautama Siddharta a fost ateu. Acesta este părerea generală a mai multor oameni de știință și critici ai doctrinei budiste. El a crezut în transmigrarea sufletului și în nirvana*. Nu am intenția de a ține aici o prelegere despre budism; doresc numai să arăt de ce și câte minuni au fost făcute în această religie.

Una dintre învățăturile budiste este aceea a evadării din această lume. Aceia care fac jurământul budist nu au voie să se căsătorească și să mănânce carne. Nu au voie să omoare nici o vietate. Prin practici ascetice ei ajung chiar la eliminarea completă a hranei. Unii călugări de rang înalt pot chiar să pătrundă trecutul și să prevestească viitorul. Ei fac multe minuni prin magia budistă. Când ceea ce numesc ei „sângele inimii“ țâșnește cu putere, ei pot prevesti lucrurile care au să se întâmple. Angrenarea în aceste abstinence și practici ascetice izvorește dintr-un singur principiu cârmuitor: budistul încearcă să rupă toate legăturile fizice și materiale, așa încât să elibereze puterea sufletului.

Cunosc câțiva oameni mai în vârstă decât mine care s-au alăturat Unity Club-ului. Ei și ceilalți membri ai clubului practică, printre

* În budism și în filozofia indiană, starea de „fericire presupusă a fi realizată prin eliberarea de grijile vieții, de suferințe și prin contopirea sufletului individual cu esența divină, cu ajutorul contemplației și al ascezei“ (DEX).

altele, meditația abstractă. Ei mi-au spus că fiecare treaptă pe care o ating își are propria dimensiune luminoasă. Lumina pe care o percep urmează unui adevăr pe care l-au descoperit. Eu îi cred, pentru că sunt în stare să se elibereze de încătușarea trupului și să descătușeze astfel puterea pe care Adam a avut-o înainte de cădere. În realitate nu este nimic extraordinar în acest lucru.

Biserica scientistă a fost fondată de doamna Mary Baker Eddy. Ea a negat existența bolii, a durerii, a păcatului și a morții (deși doamna Eddy a murit). Deci, conform învățaturii ei precum că nu există durere, dacă cineva este bolnav, nu trebuie decât să-și exerseze mintea împotriva oricărei recunoașteri a durerii și va fi vindecat. Aceasta înseamnă că, dacă cineva crede că nu există boală, nu va fi bolnav. De asemenea, dacă cineva nu crede în păcat, nu va păcătui. Prin antrenarea voinței, a minții și a emoțiilor omului până în acel punct al negării absolute a existenței acestor lucruri — privite drept false și înșelătoare — el își va da seama că ele într-adevăr nu există.

Când s-a lansat pentru prima dată această teorie, foarte mulți oameni au respins-o. Medicii, mai ales, au fost împotriva ei pentru că, dacă ar fi fost adevărată, n-ar mai fi fost nevoie de ei. Totuși, în urma examinării acelor oameni vindecați prin „Știința Creștină“, acești medici n-au mai putut s-o respingă ca fiind falsă. De aceea, tot mai mulți oameni cred în ea; mulți oameni de știință și medici cunoscuți acceptă această învățătură. Nu este deloc surprinzător, deoarece în suflet există o sursă imensă de putere care așteaptă doar să fie eliberată de limitările cărnii.

Lucrurile văzute din punct de vedere științific

Să abordăm acum această problemă din punct de vedere științific. În domeniul psihologiei s-au întreprins cercetări fără precedent în epoca modernă. Ce este psihologia? Cuvântul în sine este o combinație de două cuvinte grecești: „psyche“ care înseamnă suflet și „logia“ care înseamnă prelegere. Deci psihologia este „știința despre suflet“. Cercetarea în care sunt implicați oamenii de știință

moderni se limitează doar la acea parte din ființa noastră care reprezintă sufletul. Duhul nu este atins.

Parapsihologia modernă a început cu Franz Anton Mesmer. Prima sa descoperire, făcută în 1778, este cunoscută acum ca mesmerism (hipnotismul practicat de Mesmer însuși). Discipolii lui l-au depășit prin propriile lor descoperiri, la fel cum verdele, deși derivă din albastru, are ceva în plus față de acesta. Unele din experiențele acestora au niște rezultate aproape incredibile. Metoda lor, deloc surprinzătoare, este de a descătușa acea putere ascunsă înlăuntrul sufletului omului. Spre exemplu, prin clarviziune (puterea de a percepe lucrurile care se situează dincolo de domeniul natural al simțurilor omenești) sau telepatie (comunicarea prin metode necunoscute și inexplicabile din punct de vedere științific, cum ar fi folosirea puterii oculte), oamenii pot vedea, auzi sau mirosi lucruri care se află la zeci de mii de kilometri depărtare.

S-a spus că mesmerismul „este stânca din care s-au cioplit toate științele mentale...“*. Înainte de Mesmer, cercetarea sufletului nu a fost o ramură separată a științei; ea ocupa doar un loc neînsemnat între științele naturii. Dar ca urmare a acestor descoperiri uimitoare, a devenit un sistem de sine stătător.

Aș vrea să vă atrag atenția nu asupra studiului psihologiei, ci asupra faptului că toate aceste fenomene miraculoase sunt rezultatul eliberării puterii ascunse din sufletul omului, a acelei puteri care a fost ascunsă în om după cădere. De ce este ea numită putere „ascunsă“? Pentru că, după căderea lui Adam, Dumnezeu nu i-a luat acestuia acea putere „supranaturală“ pe care o posedase. Această putere, însă, a căzut o dată cu el și a devenit prizoniera trupului lui. De aici și denumirea de putere ascunsă.

Actele obișnuite, precum ar fi vorbirea, gândirea, sunt capacități remarcabile; dar această putere care este ascunsă în om este de-a dreptul impresionantă. Și dacă ea ar fi activată,

*Jessie Penn-Lewis, *Soul and Spirit*, Poole, Dorset, England, Overcomer Literature Trust, 1968?, p.67.

multe fenomene și mai remarcabile s-ar vedea în viața noastră. Multele fenomene miraculoase pe care le descoperă parapsihologii nu atestă nicidecum că ar avea caracter supranatural, ci ele dovedesc, pur și simplu, că puterea ascunsă a sufletului poate fi eliberată prin mijloace adecvate.

„O listă a „descoperirilor“ ce au urmat obținerii de către Mesmer a cunoștințelor de bază despre forțele misterioase ascunse în corpul omenesc arată cât de uimitor a avansat mișcarea, o dată ce omul a găsit cheia. În 1784, un discipol al lui Mesmer a descoperit „clarviziunea“ ca rezultat al somnului mesmeric și, din întâmplare, a dat peste „citirea gândului“.*

Telepatia — comunicarea între două minți în alt mod decât prin canalele cunoscute ale simțurilor — dă posibilitatea unei persoane să-și folosească propria putere a sufletului pentru a cunoaște gândul unei alte persoane fără a fi nevoie să-i fie spus. „Hipnotismul, neurologia și psihometria... și alte nenumărate «descoperiri» au urmat cu trecerea anilor.“** Hipnoza este o stare asemănătoare somnului, provocată în mod artificial, stare în care o persoană este foarte receptivă la sugestiile hipnotizorului. Nu numai omul, dar chiar și animalele inferioare pot fi hipnotizate. Psihometria, la rândul ei,

„este descoperirea faptului că mintea poate acționa în afara trupului omenesc și că persoana «sensibilă psihometric» poate citi trecutul ca într-o carte deschisă. A urmat apoi o descoperire numită *staturolism* — referindu-se la o stare deosebită produsă de voință, în care subiectul poate să-și «îndrepte gândul» la orice distanță și să vadă, să audă, să simtă, să miroase și să guste ceea ce se întâmplă acolo. Apoi... a urmat descoperirea... numită

*Penn-Lewis, *op. cit.* p.67.

**Penn-Lewis, *op. cit.* pp.67-68.

«patetism»... Prin aceasta mintea putea refuza conștiința durerii și putea vindeca boli.

La început, oamenii de știință au catalogat aceste «descoperiri» drept ramuri ale științelor naturii...“

Dar, după înmulțirea acestor fenomene miraculoase, parapsihologia a devenit în curând ea însăși o știință. Pentru specialiștii din acest domeniu, asemenea fenomene sunt foarte normale. Pentru noi, creștinii, ele sunt și mai normale, întrucât știm că ele sunt doar consecințele eliberării puterii ascunse a sufletului.

Psihologii afirmă că înlăuntrul omului se află o extraordinară varietate de puteri: puterea de autocontrol, puterea creativă, puterea de refacere, puterea credinței, puterea de înviere, puterea de regenerare. Acestea toate pot fi eliberate de om. Un tratat de psihologie merge până într-acolo, încât afirmă că toate ființele umane sunt dumnezei, numai că dumnezeul este întemnițat înlăuntrul nostru. Prin eliberarea sa toți devenim dumnezei. Cât de asemănătoare sunt aceste cuvinte cu cele ale lui Satan!

Regula generală

Fie că au loc în China sau în țările din vest, toate aceste practici de respirație, practici ascetice, hipnoze, preziceri, răspunsuri și comunicări nu sunt altceva decât eliberarea și manifestarea puterii dinlăuntrul omului. Cred că am auzit cu toții ceva despre miraculoasele acte de hipnoză. În China sunt prezicători ai norocului ale căror preziceri sunt bine-cunoscute. În fiecare zi ei au întrevederi numai cu câțiva clienți. Au cheltuit mult timp și energie pentru perfecționarea artei lor. Și prezicerile lor sunt uimitor de exacte. Budiștii și taoiștii au și ei realizările lor miraculoase. Deși nu lipsesc dovezi ale înșelătoriei lor, manifestările aparent supranaturale sunt de netăgăduit.

Explicația acestor fenomene este simplă: fie din întâmplare, fie sub călăuzirea duhului rău, ei descoperă o cale sau căi de practică ascetică care le permit să facă aceste lucruri extraordinare. Oamenii

obișnuiți nu știu că ei au această putere în ei înșiși. Alții, care dețin unele cunoștințe științifice, știu că această putere este ascunsă în ei, deși nu pot explica acest lucru. Noi, care am fost învățați de Dumnezeu, știm că această capacitate este puterea ascunsă a sufletului omului, care acum este legată de carne prin căderea lui Adam. Această putere a căzut o dată cu omul, astfel încât, conform voii lui Dumnezeu, ea nu trebuie să mai fie folosită. Dorința lui Satan este însă de a stimula această putere ascunsă, așa încât să-l facă pe om să se simtă la fel de bogat ca și Dumnezeu, după cum promisese femeii în grădina Edenului. În acest fel, omul se va închina sie însuși, deși, indirect, se închină lui Satan.

Așadar, Satan este cel care se află în spatele tuturor acestor cercetări parapsihologice. El încearcă din răsuputeri să folosească energia ascunsă a sufletului pentru a-și împlini scopul lui. Din acest motiv, toți aceia care își stimulează puterea sufletului nu pot evita faptul de a fi contactați și folosiți de către duhul cel rău.

G. H. Pember, în cartea sa *Primele veacuri ale pământului*, a prezentat această problemă dintr-un alt unghi:

„Se pare că există două metode prin care omul poate dobândi putere și cunoștințe neîngăduite, precum și accesul la o legătură interzisă. Cel care o urmează pe prima... trebuie să-și aducă trupul sub controlul propriului suflet, așa încât sufletul să se poată manifesta liber... Dezvoltarea acestor capacități este, fără îndoială, posibilă doar pentru câțiva, și chiar și în cazul lor ea se poate realiza numai printr-o lungă și severă perioadă de instruire ce are ca țintă înlăturarea barierelor trupului până la subordonare totală și cultivarea unei indiferențe desăvârșite față de toate plăcerile, durerile și emoțiile acestei vieți, așa încât nici un element perturbator să nu tulbure liniștea minții aspirantului și să nu-i împiedice progresul... Cea de-a doua metodă este aceea a unei supunerii pasive controlului unor ființe inteligente exterioare.“*

*G. H. Pember, *Earth's Earliest Ages*, New York, Flemming H. Revell Co., n.d., pp.251-254.

Am dori aici să atragem atenția în mod deosebit asupra primei metode, aceea a activării puterii ascunse a sufletului. Modul în care vede lucrurile autorul rândurilor de mai sus coincide pe deplin cu al nostru. Practicile ascetice ale budiștilor, respirația și meditația abstractă a taoiștilor, meditația și concentrarea hipnotizatorilor, ședințele de tăcere ale celor de la Unity Club, precum și toate genurile de meditații, contemplații, concentrarea până la eliminarea oricărui gând, sutele de activități similare pe care oamenii le practică urmează aceeași regulă — indiferent cât de diferite pot fi cunoștințele și credința lor. Ceea ce fac cu toții nu este altceva decât că aduc gândul confuz, rătăcitor, al omului, emoțiile schimbătoare și voința slabă la un punct de liniște, unde carnea este complet supusă, făcându-se astfel posibilă eliberearea puterii ascunse a sufletului. Motivul pentru care ea nu se manifestă în fiecare persoană este acela că nu toți pot depăși barierele cărnii și aduce toate manifestările obișnuite ale sufletului la o stare de liniște desăvârșită.

Câteva întâmplări

În urmă cu câțiva ani am făcut cunoștință cu un indian. El mi-a spus despre un prieten al său, hindus, care putea dezvălui cu precizie secretele oamenilor. Odată a vrut să testeze aptitudinea prietenului său indian, și l-a invitat acasă la el; foarte sigur, indianul a putut să-i spună tot ceea ce se afla în fiecare sertar din casă. După aceea cunoștința mea i-a cerut prietenului său să iasă afară până ce el va împacheta un obiect prețios în pânză și hârtie, înainte de a-l pune într-o cutie și apoi într-un sertar încuiat. Prietenul său s-a întors înapoi și a putut să-i spună fără să greșească unde se afla obiectul prețios. Aceasta se datora, fără îndoială, manifestării sufletului care a putut străpunge toate barierele fizice.

Doamna Jessie Penn-Lewis, pe care am citat-o mai devreme, a scris cândva următoarele:

„Am întâlnit cândva în India de Nord un om care avea acces în cele mai înalte cercuri ale societății din Simla — reședința de vară a guvernului din India — și care mi-a spus într-o seară despre legătura sa cu cercuri de mahatma* din India și din alte țări ale Asiei. Spunea că el cunoștea evenimente politice importante cu săptămâni și chiar cu luni înainte ca ele să aibă loc. «Eu nu depind de știrile din telegrame și ziare. Ele înregistrează doar evenimentele care au avut loc, noi cunoaștem evenimentele înainte ca ele să aibă loc», a spus el. Cum poate un om care se află în Londra să cunoască evenimentele care se petrec în India și invers? Mi s-a explicat că lucrul acesta este posibil prin «puterea sufletului» care este lăsată să iasă afară de către oamenii care cunosc secretul mahatma.“**

Citând din *Spiritual Dynamics (Dinamici spirituale)* al lui Wild, Pember menționează că

„un expert poate în mod conștient să vadă în mințile altora. El poate acționa prin forța sufletului său asupra duhurilor din afară. El poate grăbi creșterea plantelor și poate stinge focul; și, ca și Daniel, poate îmblânzi fiare sălbatice crude. El poate să se deplaseze cu sufletul la o anumită distanță și acolo nu numai să citească gândurile altora, ci și să vorbească și să atingă acele obiecte care se află la distanță; și nu numai atât, el poate apărea în fața prietenilor săi de la distanță în trup spiritual, în aceeași înfățișare cu a celui de carne. Mai mult... cel care este expert... poate... crea, din atmosfera înconjurătoare, înfățișarea oricărui obiect fizic sau poate face ca obiectele să vină la el.“***

*Mahatma — persoană înțeleaptă și sfântă, în India, căreia i se acordă o mare cinste. (*n. r.*)

**Magazinul *Overcomer*, 1921-1923 citat de Penn-Lewis în *Soul and Spirit*, pp.55-56.

***Pember, *op. cit.* p.252.

Atitudinea creștină

Aceste fenomene miraculoase pe care le întâlnim în religie și știință nu sunt decât manifestări ale puterii ascunse a sufletului care, dirijată, este folosită de duhul cel rău. Toate urmează o regulă comună: înlăturarea legăturilor cărnii și eliberarea puterii sufletului. Diferența dintre noi (creștinii) și ei constă în faptul că toate minunile noastre sunt făcute de Dumnezeu prin Duhul Sfânt. Satan se folosește de puterea sufletului omului ca să-și arate tăria. Puterea sufletului omului este instrumentul de lucru al lui Satan, prin care el își atinge ținta rea.

Dumnezeu însă nu lucrează niciodată cu puterea sufletului omului, pentru că aceasta Îi este inutilă. Când suntem născuți din nou, suntem născuți din Duhul Sfânt. Dumnezeu lucrează prin Duhul Sfânt în duhul nostru înnoit. El nu dorește să folosească puterea sufletului. De la cădere, Dumnezeu i-a interzis omului să-și folosească puterea inițială a sufletului. Din acest motiv Domnul Isus spunea adesea că trebuie să ne pierdem viața sufletului nostru, adică puterea sufletului nostru. Dumnezeu vrea ca noi astăzi să nu mai folosim deloc această putere.

Nu putem spune că toate minunile care se fac în lume sunt false; trebuie să admitem că multe dintre ele sunt adevărate. Dar toate aceste fenomene sunt făcute prin puterea sufletului, ascunsă după căderea lui Adam. Noi, creștinii, trebuie să fim foarte atenți în aceste vremuri din urmă, să nu stârnim această putere în mod intenționat sau neintenționat.

Să ne reîntoarcem la ceea ce am citit la început din Scriptură. Am văzut că lucrarea lui Satan și a duhurilor rele de sub domnia sa, la sfârșitul acestor vremuri, este de a face negoț cu puterea sufletului omului. Ținta lui este de a umple această lume cu puterea ascunsă a sufletului. Un corespondent al revistei *Învingătorii* a făcut următoarea comparație: „forțele *psyche* (ale sufletului) se războiesc cu forțele *pneuma* (ale duhului)“.*

*Citat în Penn-Lewis, *op. cit.*, p.55.

Toți cei care au discernământ spiritual și sensibilitatea duhului cunosc realitatea acestei afirmații. Puterea sufletului se aruncă asupra noastră ca un torent. Folosindu-se de știință (psihologia și parapsihologia), religie și chiar de biserici ignorante (ce caută în mod excesiv manifestări supranaturale și nu cercetează darurile supranaturale potrivit călăuzirii Bibliei), Satan va ajunge să umple această lume cu puterea întunericului. Aceasta nu este decât pregătirea finală a lui Satan pentru arătarea lui Anticrist. Aceia care sunt cu adevărat spirituali (adică aceia care resping puterea sufletului) simt peste tot în jurul lor intensificarea acestei împotriviri din partea duhurilor rele. Întreaga atmosferă este așa de întunecată, încât ei simt că e greu să înainteze. În același timp însă, aceasta este și pregătirea pe care Dumnezeu o face pentru răpirea învingătorilor.

Noi trebuie să înțelegem ce este puterea sufletului și ce poate face această putere. Permiteți-mi să spun că, înainte de revenirea Domnului, minunile care vor avea loc vor fi cu mult mai mari decât cele de acum, poate de sute de ori mai mari. Satan va face multe fapte uimitoare folosind puterea sufletului, ca să înșele pe aleșii lui Dumnezeu.

Ne apropiem de vremea mării apostazii. „Momentul se apropie cu rapiditate,” observa Penn-Lewis. „Mâna celui mai mare dușman al lui Dumnezeu și al omului este pe cârmă și lumea se aruncă spre ceasul de întuneric, când, pentru scurt timp, Satan va fi într-adevăr «dumnezeul acestui veac», domnind printr-un supraom a cărui «parousia» (apariție) nu va mai întârzia mult.”* Ce este puterea sufletului? Apelând la Scriptură și sub călăuzirea Duhului Sfânt, creștinii trebuie să-și dea seama că această putere este așa de diabolică, încât se va împrăștia peste toate neamurile de pe tot pământul și va transforma întreaga lume într-un haos.

Satan folosește acum această putere a sufletului drept substitut al Evangheliei lui Dumnezeu și al puterii acesteia. El încearcă să orbească

*Penn-Lewis, *op. cit.*, p.69.

inima oamenilor prin măreția puterii sufletului ca să accepte o religie moartă. El se folosește, de asemenea, de descoperirile științelor care se ocupă de studiul sufletului pentru a arunca îndoială asupra valorii manifestărilor supranaturale din creștinism — făcându-i pe oameni să le considere ca nefiind altceva decât puterea ascunsă a sufletului. Ținta sa este de a înlocui salvarea prin Cristos cu puterea sufletului. Încercarea modernă de a schimba obiceiurile și caracterele rele prin hipnoză este un vestitor al acestui obiectiv.

Copiii lui Dumnezeu se pot păzi doar prin cunoașterea deosebirii dintre duh și suflet. Dacă lucrarea profundă a crucii nu este aplicată vieții noastre adamice și dacă nu se realizează, prin Duhul Sfânt, o unire reală a vieții cu Domnul cel Înviat, putem stimula, fără să ne dăm seama, puterea sufletului nostru.

Ne va fi de folos să cităm aici din nou pe Penn-Lewis:

„Puterea sufletului» împotriva «puterii duhului» este astăzi terenul pe care se desfășoară lupta. Trupul lui Cristos, prin puterea Duhului Sfânt din el, înaintează spre cer. Atmosfera acestei lumi se încarcă cu manifestări psihice în spatele cărora se află concentrate puterile văzduhului. Unica siguranță pentru copilul lui Dumnezeu este o cunoaștere experimentală a vieții de unire cu Cristos, în care el este așezat cu Cristos în Dumnezeu, deasupra acelei atmosfere otrăvite în care prințul puterilor văzduhului își desfășoară lucrarea. Sângele lui Cristos – pentru curățire, crucea lui Cristos – pentru identificare în moarte. Puterea Domnului înălțat și înviat, prin Duhul Sfânt, neîncetat mărturisită, ținută strâns și experimentată, este singura care va duce, învingătoare, mădularele Trupului la unirea cu Capul Înălțat.“*

*Penn-Lewis, *op. cit.*, p.70.

Nădejdea mea pentru aceste zile este să ajungeți să cunoașteți sursa și modul de operare ale puterii ascunse a sufletului. Fie ca Domnul să ne facă conștienți de faptul că acolo unde este puterea sufletului, acolo este prezent și duhul cel rău. Noi nu trebuie să folosim puterea care vine din noi, ci puterea care vine de la Duhul Sfânt. Să respingem puterea ascunsă a sufletului, altfel vom cădea în mâna lui Satan. Pentru că, prin păcatul lui Adam, puterea sufletului a căzut deja sub stăpânirea lui Satan și a devenit instrumentul lui de lucru. De aceea trebuie să fim foarte atenți la amăgirea lui Satan.